

MINISTER ŚRODOWISKA

DOŚ-III.285. 14 .2016.DS

M. U.
2016-05-04

A. Kiebić
05.05.2016

H. Ewalis
5.05.2016
AF

WPLYNEŁO
URZĄD MARSZAŁKOWSKI WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO
w Poznaniu
Departament Środowiska

28.04.2016

Warszawa, dnia 20.04.2016 r. *4/1345/2016*

Ilość załączników:
Podpis:

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23) oraz art. 377a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r., poz. 1232, z późn. zm.) po rozpatrzeniu odwołań Stowarzyszenia Ekologicznego Mieszkańców Suchego Lasu w Suchym Lesie i Stowarzyszenia Zwykłego „Zabytkowy Folwark Morasko” w Poznaniu od decyzji Marszałka Województwa Wielkopolskiego z dnia 8 lutego 2016 r., znak DSR-II.2.7222.95.2014

- 1) uchylam pkt 8 w dziale I ww. decyzji, w części dotyczącej wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza, tj. podpunkty od 1.1 do 1.5, i w tym zakresie umarzam postępowanie pierwszej instancji;
- 2) uchylam pkt 8 w dziale I ww. decyzji, w części gospodarki wodno-ściekowej, tj. podpunkty 2.1 i 2.2, i w tym zakresie, dodając po pkt 7 pkt 7a, orzekam:

„7a. Gospodarka wodno-ściekowa

Podstawa prawna: art. 211 ust.6 pkt 8 ustawy – Prawo ochrony środowiska.

7a.1. Zaopatrzenie w wodę

Zakład jest zaopatrywany w wodę pochodzącą od dostawcy zewnętrznego. Woda wykorzystywana jest na cele technologiczne i inne.

Ilość zużywanej wody:

$Q_{\text{roczne}} = 2\,556 \text{ m}^3/\text{rok}$

Lp.	Cele	Ilość w m ³ /rok
1.	technologiczne	1 440
2.	Technologiczne (porządkowe)	792
3.	pozostałe	324
	Razem	2 556

7a.2. Odprowadzanie ścieków

Ścieki przemysłowe są wykorzystywane w procesie technologicznym.”;

- 3) w pozostałej części utrzymuję w mocy ww. decyzję.

UZASADNIENIE

Cytowaną w sentencji decyzją wydano Zakładowi Zagospodarowania Odpadów w Poznaniu Sp. z o.o. pozwolenie zintegrowane dla instalacji do odzysku odpadów ulegających biodegradacji, z wykorzystaniem obróbki biologicznej, o zdolności przetwarzania 30 000 Mg/rok, zlokalizowanej, przy ul. Meteorytowej w Poznaniu, na działce nr 245/54 ark. 37 obręb Morasko, łączącej się z terenem składowiska odpadów w Suchym Lesie.

Odwołania wniosły dwa Stowarzyszenia: Stowarzyszenie Ekologiczne Mieszkańców Suchego Lasu i Stowarzyszenie Zwyczajne „Zabytkowy Folwark Morasko”, które uczestniczyły na prawach strony w postępowaniu przed pierwszą instancją. W obu odwołaniach podniesiono takie same zarzuty. Przede wszystkim Stowarzyszenia kwestionują właściwość Marszałka Województwa Wielkopolskiego do wydania tej decyzji. Ponadto zarzuty dotyczą braków w pozwoleniu zintegrowanym elementów określonych w art. 211 ust. 6 pkt 9 i 12 ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz naruszenia przez organ szeregu przepisów procesowych.

Minister Środowiska, organ wyższego stopnia wobec marszałków województw w sprawach pozwoleń wydawanych na podstawie ustawy – Prawo ochrony środowiska (art. 377a), rozpatrując sprawę w związku z odwołaniem, ustalił i zważył, co następuje.

Instalacja, w której można przetwarzać dziennie ponad 83 tony odpadów ulegających biodegradacji, zbieranych selektywnie wymaga pozwolenia zintegrowanego na podstawie art. 201 ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz ust. 5 pkt 3 lit. b załącznika do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 27 sierpnia 2014 r. w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości (Dz. U. z 2014 r. poz. 1169), jako instalacja do odzysku lub kombinacji odzysku i unieszkodliwiania odpadów innych niż niebezpieczne o zdolności przetwarzania ponad 75 ton na dobę, z wykorzystaniem obróbki biologicznej.

Zakład Zagospodarowania Odpadów w Poznaniu Sp. z o.o. wystąpił do Marszałka Województwa Wielkopolskiego z wnioskiem z dnia 26 listopada 2014 r. o wydanie pozwolenia zintegrowanego dla przedmiotowej instalacji.

Organem właściwym w sprawie jest niewątpliwie Marszałek Województwa Wielkopolskiego. Instalacja, w której prowadzi się w specjalnych komorach procesy fermentacji i kompostowania odpadów, nie jest wprawdzie kwalifikowana jako przedsięwzięcie mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, ale położona jest na terenie zakładu, gdzie eksploatowane jest przez Zakład Zagospodarowania Odpadów w Poznaniu Sp. z o.o. składowisko odpadów innych niż niebezpieczne będące instalacją zaliczoną do tej kategorii przedsięwzięć na podstawie § 2 ust. 1 pkt 47 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. Nr 213, poz. 1397, z późn. zm.). To oznacza, że nie starosta, ale marszałek województwa jest uprawniony do wydania pozwolenia zintegrowanego, co wynika z art. 378 ust. 2a pkt 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska.

Odwołujące się Stowarzyszenia uważają, że instalacja wybudowana na działce nr 245/54 ark. 37 obręb Morasko nie została uznana za regionalną instalację do przetwarzania odpadów komunalnych (RIPOK) w Planie gospodarki odpadami dla województwa wielkopolskiego na lata 2012-2017. Należy więc wyjaśnić, że w tym Planie wśród istniejących instalacji wymienia się składowisko odpadów i przymową kompostownię w Suchym Lesie, wskazując, że mają one status instalacji regionalnych, ale instalacja będąca przedmiotem zaskarżonego pozwolenia też jest ujęta w Planie w tabeli 78 Lp. 3 jako planowana instalacja. Aczkolwiek z uwagi na to, że zakład położony jest na granicy Poznania i Suchego Lasu, oraz na to, że użyto nieprecyzyjnych sformułowań i w Planie gospodarki odpadami, i w załączniku 2 do uchwały Nr XXV/441/12 Sejmiku Województwa Wielkopolskiego z dnia 27 sierpnia 2012 r. w sprawie wykonania Planu gospodarki odpadami dla województwa wielkopolskiego

na lata 2012-2017, gdzie wskazano kompostownię i składowisko odpadów w Suchym Lesie jako RIPOK w II regionie, można zrozumieć wątpliwości, czy nowo zbudowana kompostownia jest ujęta w ww. Planie jako RIPOK, to jednak organ odwoławczy podziela stanowisko Marszałka Województwa Wielkopolskiego, że o jego właściwości w niniejszej sprawie stanowi również art. 378 ust. 2a pkt 3 ustawy – Prawo ochrony środowiska.

Ustawa – Prawo ochrony środowiska w art. 188 określa wymagania co do pozwolenia na wprowadzanie substancji lub energii do środowiska, odsyłając w przypadku pozwolenia zintegrowanego do art. 211. Zaskarżone pozwolenie spełnia te wymagania.

Wbrew zarzutowi odwołania, pkt 12 pozwolenia zintegrowanego, który zaczyna się informacją, że w omawianej sprawie nie mamy do czynienia z zakładem o zwiększonym albo o dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej, poświęcony jest – zgodnie z art. 211 ust. 6 pkt 9 ww. ustawy – sposobom zapobiegania występowaniu i ograniczania skutków awarii, a w końcowej jego części wskazuje się na obowiązek informowania właściwych organów o wystąpieniu awarii.

Stowarzyszenia podnoszą, że Marszałek Województwa Wielkopolskiego naruszył art. 211 ust. 6 pkt 12 ustawy – Prawo ochrony środowiska przez odstąpienie od nałożenia obowiązku przekazywania corocznej informacji pozwalającej na przeprowadzenie oceny zgodności z warunkami określonymi w pozwoleniu zintegrowanym. Zarzut ten byłby zasadny, gdyby rozstrzygnięcie nie zawierało żadnego ustalenia co do takiego obowiązku. Tymczasem zapis w pkt 11 pozwolenia zintegrowanego oznacza tylko, że dla oceny zgodności z warunkami określonymi w tym pozwoleniu wystarczające są informacje przekazywane przez prowadzącego instalację w ramach obowiązków sprawozdawczych wynikających z mocy prawa, a więc nienakładanych decyzją. Wydając decyzję, organ powinien uwzględniać z jednej strony wymagania przepisów ustawy, z drugiej zaś strony – specyfikę i uwarunkowania występujące w indywidualnej sprawie.

W zaskarżonej decyzji nie nałożono dodatkowych obowiązków wykonywania pomiarów emisji, wykraczających poza wymagania, o których mowa w art. 147 i 148 ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska. Na Zakładzie Zagospodarowania Odpadów w Poznaniu Sp. z o.o. zatem ciąży obowiązek wynikający bezpośrednio z mocy prawa w zakresie prowadzenia co dwa lata pomiarów hałasu emitowanego do środowiska, ewidencjonowania wyników tych pomiarów i przekazywania ich Marszałkowi Województwa Wielkopolskiego. Ponadto z mocy ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2013 r. poz. 21, z późn. zm.) Spółka ta ma obowiązek prowadzenia jakościowej i ilościowej ewidencji odpadów oraz sporządzania rocznego sprawozdania o wytwarzanych odpadach i o gospodarowaniu odpadami, które także przekazuje Marszałkowi Województwa Wielkopolskiego.

Należy wyjaśnić, że wielkości określone w pozwoleniu w pkt 5 *Rodzaj i ilość wykorzystywanej energii, surowców, paliw* nie mają charakteru ograniczającego (nie są nieprzekraczalne), a jedynie charakteryzują instalację pod kątem racjonalnego zużycia energii, wody, materiałów i paliw, w świetle wymagań, o których mowa w art. 143 ustawy – Prawo ochrony środowiska. Stąd ustalenie, że wyniki monitoringu prowadzonego w tym zakresie nie muszą być corocznie przedstawiane organowi, ale mają być udostępniane podczas kontroli, należy uznać za właściwe.

Zarzuty naruszenia przepisów art. 7, 77, 80 i 84 Kpa dotyczą nierozpatrzenia przez organ pierwszej instancji informacji dostarczonej mu przez Stowarzyszenia o rozbieżnościach pomiędzy decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach przedsięwzięcia, wytycznymi do przetargu na budowę instalacji do odzysku odpadów biodegradowalnych i zapisami w projekcie budowlanym, a także nierozstrzygnięcia wpływu wskazanych rozbieżności na funkcjonowanie wybudowanej instalacji i niezwrócenie się w tych kwestiach o opinię biegłego. Zarzuty te wynikają z przeświadczenia, że pozwolenie zintegrowane nie może zakładać innych warunków dla instalacji niż decyzją środowiskowa.

Biorąc pod uwagę, że w postępowaniu gromadzi się tylko dowody mające znaczenie dla rozstrzygnięcia, należy uznać, że powyższe zarzuty nie są zasadne. Opinia biegłego, której

Stowarzyszenia się domagają, nie stanowiłaby dowodu na okoliczność mającą znaczenie dla sprawy rozstrzyganej przez Marszałka Województwa Wielkopolskiego.

Trzeba podkreślić, że pozwolenie zintegrowane jest jednym z pozwoleń na wprowadzanie substancji lub energii do środowiska, wymaganych po zrealizowaniu przedsięwzięcia. W postępowaniu w przedmiocie pozwolenia zintegrowanego nie ma znaczenia, czy prawidłowe są decyzje uzyskane w procesie inwestycyjnym, w tym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach lub decyzje wydane na podstawie ustawy – Prawo budowlane. Wady decyzji wydanych w procesie inwestycyjnym mogą być zweryfikowane w postępowaniach nadzorczych przez właściwe organy.

Wydanie pozwolenia na podstawie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje w odrębnych postępowaniach i służy różnym celom. Organ ochrony środowiska, działając w granicach przyznanych mu kompetencji, w pozwoleniu zintegrowanym określa warunki korzystania ze środowiska oraz obowiązki związane z eksploatacją instalacji np. dopuszczalną emisję, sposób postępowania z odpadami. Pozwolenie dotyczy eksploatacji instalacji, a więc stanu po wybudowaniu instalacji i to stanu faktycznego, bez względu na to, czy jest w pełni taki jak przewidywany na etapie inwestycyjnym i przedstawiony w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, która ma charakter opiniodawczy. Stanowisko przedstawione w decyzji środowiskowej jest uwzględniane przez organy podejmujące decyzje o realizacji inwestycji, a pozwolenie zintegrowane do takich decyzji się nie zalicza.

Nie ma przepisu, który wydanie pozwolenia emisyjnego uzależniałby od zajęcia stanowiska przez organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Nie był takim przepisem, nieobowiązujący już, art. 184 ust. 4 pkt 4 ustawy – Prawo ochrony środowiska, który stanowił jedynie, że do wniosku o wydanie pozwolenia należało dołączyć decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, jeżeli została wydana.

Z powyższych względów należy uznać, że fakt, iż przed Samorządowym Kolegium Odwoławczym w Poznaniu toczą się postępowania w sprawach nieważności postanowienia Prezydenta Poznania o odstąpieniu od przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko przedsięwzięcia, polegającego na budowie instalacji do odzysku odpadów ulegających biodegradacji, i od wydanej przez niego decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a także fakt, że do Naczelnego Sądu Administracyjnego została wniesiona skarga kasacyjna od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu uchylającego pozwolenie na budowę instalacji do odzysku odpadów biodegradowalnych, wydane Zakładowi Zagospodarowania Odpadów w Poznaniu Sp. z o.o., nie stanowi o wystąpieniu przesłanki do zawieszenia postępowania o wydanie pozwolenia zintegrowanego, określonej w art. 97 § 1 pkt 4 Kpa (gdy rozpatrzenie sprawy i wydanie decyzji zależy od uprzedniego rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ lub sąd).

Minister Środowiska postanowieniem z dnia 19 października 2015 r., znak DOŚ-III.4050.1.2015.DM uchylił postanowienie, którym Marszałek Województwa Wielkopolskiego na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 Kpa z urzędu zawiesił postępowanie w przedmiocie wydania pozwolenia zintegrowanego. To, że Minister Środowiska nie doręczył Stowarzyszeniom swojego postanowienia bezpośrednio po jego wydaniu, nie oznacza, że organ prowadzący postępowanie w sprawie wydania pozwolenia naruszył art. 10 Kpa. Nie może też być powodem do uchylenia zaskarżonej decyzji.

Stowarzyszenia nie mają racji, twierdząc, że Marszałek Województwa Wielkopolskiego naruszył art. 89 § 2 Kpa, ponieważ powinien przed wydaniem pozwolenia zintegrowanego przeprowadzić rozprawę administracyjną. Przepis ten nie został naruszony przez nieprzeprowadzenie rozprawy. W tej sprawie bowiem nie zachodzi potrzeba uzgodnienia interesów stron oraz nie jest to potrzebne do wyjaśnienia sprawy przy udziale biegłych. Należy podkreślić, że w omawianym postępowaniu stroną jest wyłącznie Zakład Zagospodarowania Odpadów w Poznaniu Sp. z o.o. Nie ma tu sytuacji występowania stron o sprzecznych interesach, które na rozprawie mogłyby zostać uzgodnione. Stowarzyszenia nie mają w tej sprawie własnego interesu prawnego, nie są stronami, ale biorą udział

na prawach strony w postępowaniu w sprawie dotyczącej innej osoby. Ponadto nie było potrzeby przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, co wcześniej wykazano. Tym bardziej nie zachodziła potrzeba przeprowadzenia rozprawy administracyjnej, ponieważ przeprowadza się ją w przypadku rozbieżnych opinii biegłych, aby umożliwić ich konfrontację przy udziale stron oraz dokonanie przez organ prawidłowej oceny dowodów.

Organ pierwszej instancji podał do publicznej wiadomości informację o wydaniu w dniu 8 lutego 2016 r. pozwolenia zintegrowanego Zakładowi Zagospodarowania Odpadów w Poznaniu Sp. z o.o., jak tego wymaga art. 38 (a nie art. 43) ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2013 r., poz. 1235, z późn. zm.). To, że podanie do publicznej wiadomości nastąpiło w dniu 19 lutego 2016 r. nie stanowi powodu do uchylenia decyzji.

Organ odwoławczy, nie będąc związany zarzutami odwołania, przeanalizował sprawę w jej całości i ustalił, co następuje.

Przedmiotem pozwolenia zintegrowanego jest instalacja, w której prowadzi się przetwarzanie odpadów w czterech etapach: mechaniczne przygotowanie odpadów, fermentacja beztlenowa przez 3 tygodnie (7 komór), kompostowanie przez 3 tygodnie (7 komór) oraz dojrzewanie i waloryzacja kompostu przez 6 tygodni na placu pod zadaszoną wiatą ze ścianami od strony wschodniej i południowej. Wytworzony w procesie fermentacji biogaz przed spalaniem w dwóch agregatach kogeneracyjnych lub w pochodni jest oczyszczany w kolumnach adsorpcyjnych z węglem aktywnym.

Podstawą wydania decyzji jest wniosek prowadzącego instalację, który w postępowaniu wyjaśniającym był uzupełniany, a niektóre kwestie były wyjaśniane. Wniosek zawiera wszystkie niezbędne elementy wymienione w art. 184 i art. 211 ustawy – Prawo ochrony środowiska, w tym porównanie zastosowanej technologii z najlepszymi dostępnymi technikami na podstawie informacji zawartych w przyjętym przez Komisję Europejską w 2006 r. dokumencie referencyjnym BAT nt. najlepszych dostępnych technik *Przemysł Przetwarzania Odpadów*.

Nade wszystko zauważyć trzeba, że przedmiotowy proces technologiczny stanowi zintegrowany ciąg, którego celem jest uzyskanie kompostu, czyli produktu o określonych walorach nawozu lub innego środka poprawiającego właściwości gleby. Analizując kwestię odzysku odpadów ulegających biodegradacji, zbieranych selektywnie, z wykorzystaniem fermentacji beztlenowej i kompostowania, stwierdzić należy, że proces technologiczny przedstawiono we wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego, jak również w zaskarżonej decyzji w sposób niebudzący jakichkolwiek zastrzeżeń. Następującym po sobie etapom zostały przypisane parametry techniczne. Opisując poszczególne etapy procesu, podano czas ich trwania oraz miejsce w przebiegu procesu. Podano także budowę elementów ciągu technologicznego oraz zestawy maszyn i urządzeń służących przeprowadzeniu odpadów ulegających biodegradacji od ich przyjęcia aż do uzyskania gotowego produktu.

Zawarty w pkt 2 pozwolenia zintegrowanego opis instalacji i charakterystyka zastosowanej technologii w pkt 3, zostały sporządzone w sposób profesjonalny i stanowią ilustrację zachodzących kolejno etapów procesu odzysku odpadów, wraz z ustalonymi dla nich parametrami i przyjętymi rozwiązaniami technicznymi.

Na szczególną uwagę zasługuje, że w fazach procesu, w których dochodzi do biologicznego przetwarzania odpadów, zastosowano rozwiązania technologiczne umożliwiające najpełniejsze wykorzystanie substancji charakterystycznych dla danego procesu tj. pełne możliwe wykorzystanie ich recyrkulacji w obiegu zamkniętym. Dla przykładu należy wskazać, że ciąg technologiczny, w którym powstaje perkolat (odciek) został zaprojektowany w taki sposób, aby odcieki przechodziły przez wymienniki ciepła dla utrzymania odpowiedniej temperatury i były podawane automatycznie do komór poprzez system dysz w celu zraszania wsadu poddawanego fermentacji. Uzupełnianie perkolatu następuje poprzez wykorzystanie w pierwszej kolejności zużytych wód technologicznych, a w drugiej – wód ze zbiornika retencyjnego podczyszczonych wód opadowych i roztopowych.

Zauważyć także trzeba, że instalacja została zaopatrzona w systemy sterowania i wizualizacji procesów fermentacji i kompostowania, które umożliwiają prowadzącemu instalację stałe monitorowanie warunków w obu głównych fazach, wraz z pomiarem parametrów procesu, oraz sprawowanie pełnej kontroli nad funkcjonowaniem instalacji.

W instalacji do odzysku odpadów ulegających biodegradacji, z wykorzystaniem obróbki biologicznej, o przepustowości 30 000 Mg/rok zastosowano także rozwiązania korzystne z punktu widzenia ochrony powietrza. Przede wszystkim należy wskazać, że procesy fermentacji odpadów i kompostowania są prowadzone w zamkniętych komorach, do napowietrzania wsadu komór fermentacyjnych i kompostowych wykorzystuje się zanieczyszczone powietrze z hal technologicznych, a ponadto zastosowano dwustopniowe oczyszczanie zużytego powietrza z komór oraz z hal na płuczce kwasowej i biofiltrze przed wprowadzeniem do powietrza atmosferycznego.

Oddziaływanie instalacji ze względu na emisję substancji do powietrza wnioskodawca przedstawił, posługując się obliczeniami poziomów substancji w powietrzu. Obliczenia obejmujące emisję zorganizowaną i niezorganizowaną zostały wykonane przy pewnych założeniach, m.in. co do wielkości emisji i czasu pracy instalacji, rzutujących na uzyskane wyniki obliczeń. Wyniki porównano z dopuszczalnymi poziomami substancji w powietrzu i wartościami odniesienia, określonymi odpowiednio w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 3 marca 2008 r. w sprawie poziomów niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. Nr 47, poz. 281) i rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie wartości odniesienia niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. Nr 16, poz. 87), i stwierdzono brak przekroczeń.

Słusznie przeanalizowano oddziaływanie na stan powietrza dwóch agregatów kogeneracyjnych i pochodni nowo zbudowanych w ramach instalacji do przetwarzania odpadów oraz istniejących czterech agregatów i pochodni obsługujących składowisko odpadów. Jednak z uwagi na łączną nominalną moc cieplną tychże agregatów nie są wymagane ustalenia w pozwoleniu zintegrowanym dotyczące emisji do powietrza. Trzeba zauważyć, że pozwolenie zintegrowane wydaje się dla instalacji spalania paliw w celu wytworzenia energii o nominalnej mocy nie mniejszej niż 50 MW, które wymienione są jako jeden z rodzajów instalacji w ust. 1 pkt 1 załącznika do ww. rozporządzenia w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości. Instalacje energetyczne o łącznej nominalnej mocy poniżej 50 MW można objąć pozwoleniem zintegrowanym, skoro pozwala na to art. 203 ust. 3 ustawy – Prawo ochrony środowiska, ale dotyczy to tylko tych instalacji, dla których wymagane jest pozwolenie sektorowe. Tymczasem instalacje energetyczne znajdujące się na terenie jednego zakładu, opalane paliwem gazowym, których nominalna moc cieplna jest mniejsza niż 15 MW nie wymagają pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, co wynika z ust. 1 pkt 3 załącznika do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 2 lipca 2010 r. w sprawie przypadków, w których wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza z instalacji nie wymaga pozwolenia (Dz. U. Nr 130, poz. 881). Każdy z opalanych biogazem agregatów eksploatowanych w zakładzie ma małą nominalną moc cieplną, mniejszą niż 1 MW, a więc ww. kryterium zwolnienia 15 MW jest tu spełnione.

Na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 ww. rozporządzenia z dnia 2 lipca 2010 r., stwierdzić należy, że pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza nie wymaga też emisja ze spalania gazu w pochodni, która ma charakter emisji niezorganizowanej, niezależnie od tego, czy pochodnia jest typu otwartego (spalanie gazu następuje na wylocie, w górnej części komory spalania), czy typu zamkniętego (spalanie gazu zachodzi w dolnej części komory spalania). To, że płomień jest osłonięty i nie jest widoczny na zewnątrz, w opinii organu odwoławczego, nie oznacza, że odprowadzanie spalin z komory spalania do powietrza następuje za pośrednictwem specjalnych, przeznaczonych do tego celu środków technicznych.

Z powyższych względów uchylono decyzję w części dotyczącej warunków wprowadzania do środowiska substancji i energii w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza (pkt 8.1.1-5).

Z akt sprawy wynika, że woda na potrzeby przedmiotowej instalacji dostarczana jest przez zewnętrznego dostawcę. Natomiast ścieki są gromadzone w zbiornikach i wykorzystywane w procesie fermentacji odpadów, kompostowania i dojrzwania kompostu. Biorąc pod uwagę, że Zakład Zagospodarowania Odpadów w Poznaniu Sp. z o.o. nie pobiera wody ze środowiska ani nie odprowadza ścieków do wód lub do ziemi, należy stwierdzić, że w zaskarżonej decyzji ustalenia dotyczące gospodarki wodno-ściekowej nie powinny być zamieszczone w decyzji w części dotyczącej warunków wprowadzania do środowiska substancji lub energii. Organ odwoławczy zatem uchylił pkt 8.2.1-2, a jego treść zamieścił w dodanym, odrębnym punkcie 7a.

W pozwoleniu zintegrowanym, w części poświęconej gospodarowaniu odpadami (pkt 8.3), określono warunki wytwarzania odpadów i sposoby postępowania z odpadami, w tym sposoby i miejsca magazynowania odpadów, przy uwzględnieniu przepisów ustawy – Prawo ochrony środowiska dotyczących wytwarzania odpadów oraz przepisów ustawy o odpadach dotyczących przetwarzania odpadów. Podkreślić należy, że wymienione w decyzji rodzaje odpadów dopuszczonych do odzysku w analizowanej instalacji, zdaniem organu odwoławczego, dają gwarancję uzyskania produktu w postaci kompostu w procesie odzysku substancji organicznych, który w załączniku nr 1 do ustawy o odpadach oznaczony jest symbolem R3. Prawdłowo też zostały wskazane rodzaje odpadów powstających w wyniku eksploatacji przedmiotowej instalacji zarówno w odniesieniu do odpadów typowych, związanych z normalnym funkcjonowaniem instalacji, jak i z utrzymaniem jej w sprawności. Odpadom wytwarzanym i przetwarzanym w instalacji przypisano właściwe kody i podano ich nazwę rodzajową, a w przypadku odpadów wytwarzanych podano także ich skład i właściwości.

W pozwoleniu zintegrowanym określono, zgodnie z art. 211 ust. 6 pkt 6 ustawy – Prawo ochrony środowiska, wielkość emisji hałasu wyznaczoną dopuszczalnymi poziomami hałasu wyrażonymi wskaźnikami hałasu $L_{Aeq D}$ i $L_{Aeq N}$, w odniesieniu do terenów zabudowy jednorodzinnej, podlegające ochronie akustycznej, oraz rozkład czasu pracy źródeł hałasu dla pory dnia i pory nocy.

Oddziaływania akustyczne oszacowane zostały w sposób prawidłowy. Z akt sprawy wynika, że działalność polegająca na odzysku odpadów ulegających biodegradacji, z wykorzystaniem obróbki biologicznej, nie spowoduje ponadnormatywnych akustycznych oddziaływań na środowisko. Na podstawie graficznego zobrazowania tych oddziaływań ustalono, że izofona 40 dB dla pory nocy nie przekracza granic działki nr 245/54 ark. 37 obręb Morasko, a izofona 50 dB dla pory dnia przebiega między tą granicą od strony południowej a leśniczówką przez tereny, które nie podlegają ochronie przed hałasem, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. z 2014 r. poz. 112). Stąd nie ma istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia, czy podana przez wnioskodawcę odległość leśniczówki od granicy zakładu 0,7 km została zawyżona.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Na decyzję można wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Ministra Środowiska, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

Z up. MINISTRA
PODSEKRETARZ STANU
Sławomir Maurek

Otrzymują :

1. Piotr Wojciechowski (pełnomocnik ZZO)
2. Tomasz Sulejewski (pełnomocnik SEMSL)
3. Władysław Gała (pełnomocnik SZZFM)
4. Marszałek Województwa Wielkopolskiego
5. aa.